

Duminica a opta după pogorârea Sfântului Duh

(înmulțirea pâinilor în pustie)

Evangelhia de la Matei (14,14-22)

„În vremea aceea, Iisus a văzut mulțimea de oameni și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țărnul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor”.

Pericopa evanghelică de astăzi ne prezintă înmulțirea de către Mântuitorul a cinci pâini și doi pești, cu care a săturat cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Această minune săvârșită de Domnul Hristos asupra firii înconjurătoare ne dovedește încă o dată că El este Fiul lui Dumnezeu, Domnul cerului și al pământului.

„În vremea aceea, Iisus a văzut mulțimea de oameni și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor”.

Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat din iubire față de om, pentru a-l mântui din robia diavolului și a păcatului. De câte ori a avut ocazia, Domnul Hristos și-a arătat iubirea față de om și compasiunea față de suferința lui. Prin activitatea Sa (nașterea din Fecioară, viața de ascultare, moartea pe cruce, coborârea cu sufletul la iad, învierea din morți, înălțarea cu trupul la cer și șederea de-a dreapta Tatălui), Mântuitorul ne-a deschis raiul. Prin învățătura Sa, ne-a arătat calea spre împărăția lui Dumnezeu și modul de a înainta pe această cale. Prin minunile Sale, Domnul Hristos își dovedea pe de o parte dumnezeirea înaintea Apostolilor și a persoanelor care erau de față, iar pe de altă parte aducea tămăduire și mângâiere în viața celor suferinzi.

După ce regele Irod a poruncit să i se taie capul Sfântului Ioan Botezătorul, ucenicii acestuia i-au îngropat trupul și au venit la Mântuitorul să-I dea vestea cea tristă. Domnul Hristos s-a retras atunci cu Apostolii „într-un loc pustiu, aproape de cetatea numită Betsaida. Iar mulțimile, aflând, au mers după El” (Luca 9,10-11). Mântuitorul a tămăduit bolnavii și „I s-a făcut milă de mulțime, căci erau ca niște oi fără păstor, și a început să-i învețe multe” (Marcu 6,34).

„Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce”.

Mântuitorul a vorbit ceasuri întregi mulțimilor, iar când s-a apropiat seara, Apostolii L-au rugat să le dea drumul, pentru că se găseau într-un loc pustiu și nu aveau de unde să-și cumpere de mâncare. Domnul Hristos însă le-a spus să le dea ei de mâncare. Auzind acestea, Apostolii I-au răspuns îngrijorați: „Să mergem noi să cumpărăm pâini de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?” (Marcu 6,37). Îngrijorarea Apostolilor pornea de la faptul că două sute de dinari era o sumă imensă. Atunci Mântuitorul i-a întrebat: „Câte pâini aveți? Duceți-vă și vedeți” (Marcu 6,38).

În îndemnul Mântuitorului vedem datoria Apostolilor (și a urmașilor lor) de a hrăni pe cei flămânzi. Activitatea sacramentală a Bisericii se prelungește în cea socială, pentru că după ce Domnul a învățat mulțimile, deci le-a hrănit sufletește, le-a oferit și hrană pentru trup.

Pe lângă propovăduirea Evangheliei împărăției cerurilor, Apostolii desfășurau și o activitate caritativă. Astfel, când Mântuitorul a intrat să cineze în casa lui Simon Leprosul din Betania, iar Maria, sora lui Lazăr, Îi spăla picioarele cu mir de nard și I le ștergea cu părul capului, Iuda a zis: „Acest mir putea să se vândă cu peste trei sute de dinari, și să se dea săracilor” (Marcu 14,5), ceea ce dovedește că ei săvârșeau acte de caritate față de cei nevoiași. Dacă nu aveau bani, Sfinții Apostoli săvârșeau minuni asupra semenilor, care sunt tot acte de filantropie. În acest sens avem o relatare în Faptele Apostolilor: „Petru și Ioan se suiau la templu pentru rugăciunea din ceasul al nouălea. Și era un bărbat olog din pânțele mamei sale, pe care-l aduceau și-l puneau în fiecare zi la poarta templului, zisă Poarta Frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu, care,

văzând că Petru și Ioan vor să intre în templu, le-a cerut milostenie. Iar Petru, căutând spre el, împreună cu Ioan, a zis: Privește la noi; iar el se uita la ei cu luare-aminte, așteptând să primească ceva de la ei. Iar Petru a zis: Argint și aur nu am; dar ce am, aceea îți dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă! Și apucându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat și îndată gleznele și tălpile picioarelor lui s-au întărit. Și sărind, a stat în picioare și umbla, și a intrat cu ei în templu, umblând și sărind și laudând pe Dumnezeu” (Fapte 3,1-8).

„Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii”.

Apostolii I-au spus Mântuitorului că aveau doar cinci pâini și doi pești, deci pentru ei era evident că această hrană nu putea sătura toată mulțimea. Domnul Hristos însă a cerut să I se aducă pâinile și peștii, iar după ce lumea „a șezut cete, cete, câte o sută și câte cincizeci” (Marcu 6,40), a luat pâinile și peștii, a privit la cer, le-a binecuvântat, a frânt și a dat Apostolilor, iar aceștia mulțimilor, și au mâncat și s-au săturat. Cei care au mâncat erau în jur de cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. După ce au mâncat, s-au strâns douăsprezece coșuri pline de fărâmituri.

Minunea Mântuitorului a constatat în faptul că pâinile se înmulțeau în timp ce se împărțeau, nu le-a înmulțit Domnul una câte una. Aici se vede rolul oamenilor care împart între ei. În măsura în care cineva oferă cuiva ceva, are spor.

Urmând pilda Mântuitorului, creștinii se roagă de câte ori se așează la masă, iar preotul binecuvintează întotdeauna bucatele. Rugăciunea este importantă nu numai înainte și după masă, ci și în timpul servirii mesei. În acest sens avem o relatare în Pateric: „În pustia Egiptului trăia un călugăr bătrân cu viață sfântă, văzător cu duhul. Odată bătrânul a șezut la masă cu mai mulți frați, iar pe când mâncau ei, bătrânul a luat aminte cu duhul și a văzut că unii mănâncă miere, unii pâine, iar unii baligă. S-a minunat bătrânul în sinea lui și s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: «Doamne, descoperă-mi taina aceasta, că aceleași bucate sunt puse pe masă înaintea tuturor fraților, dar

când aceștia mănâncă, bucatele se văd schimbate». Dumnezeu i-a grăit, zicând: «Cei ce mănâncă miere, sunt cei ce cu frică, cu cutremur și cu bucurie duhovnicească șed la masă și neîncetat se roagă și rugăciunea lor se înalță la Dumnezeu ca tămâia. Cei ce mănâncă pâine, sunt cei ce mulțumesc pentru împărțășirea celor dăruite lor de către Dumnezeu; iar cei ce mănâncă baligă, sunt cei ce cârtesc și zic: mîncarea aceasta este bună, aceasta nu este bună». Deci nu trebuie să cugetăm în acest mod, ci să-L proslăvim neîncetat pe Dumnezeu și să-I înălțăm laude, ca să se plinească cuvântul cel zis de Apostol: «Ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți» (I Cor. 10,13)».

„Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor”.

După ce Mântuitorul a săturat mulțimile, le-a spus Apostolilor să se urce în corabie și să meargă pe țarmul celălalt al mării, iar El „S-a suit în munte, ca să Se roage singur” (Matei 14,23). După ce și-a petrecut toată noaptea în rugăciune, Mântuitorul s-a dus la Sfinții Apostoli, care se găseau în corabie, umblând pe apă. Prin această nouă minune săvârșită de Domnul Hristos asupra firii înconjurătoare, le-a dovedit Apostolilor că El este Fiul lui Dumnezeu, pentru „că cei din corabie I s-au închinat, zicând: Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu” (Matei 14,33).

În această pericopă evanghelică vedem iubirea și compasiunea Mântuitorului față de om, prin vindecarea bolnavilor și prin săturarea mulțimilor flămânde. De asemenea, prin minunea înmulțirii celor două pâini și cinci pești, din care s-au săturat câteva mii de oameni, Domnul Hristos a dovedit că este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, pentru că văzând faptele Lui, unii evrei lipsiți de credință au afirmat: „Niciodată nu s-a arătat așa ceva în Israel” (Matei 9,33).

Văzând iubirea lui Dumnezeu față de noi, pentru că ne-a creat, a trimis în lume pe Fiul Său ca să ne mântuiască și cunoscând faptele minunate săvârșite de Domnul Hristos în lume tot din iubire, precum și învățătura Sa cea mântuitoare, să nu pregetăm să împlinim tot ceea ce știm, ca să ne gătim astfel loc în împărăția lui Dumnezeu.